

προσβάλωσι διὰ νυκτός τοὺς κοιμωμένους φύλακας ἐνὸς φρουρίου. Πρὸς τοῦτο ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ βράχου ἐξυπόλητοι καὶ εἶχον σχεδὸν φθάσει μέχρι τῶν ἐπάλξεων τῶν τειχῶν, ὅτε εἰς τούτων πατήρας μίαν τοιαύτην ἄκωναν ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ἐξύπνησε τοὺς φύλακας, οἱ ὅποιοι ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Δανῶν καὶ τοὺς ἠνάγκασαν μὲ μεγάλην φθορὰν νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν· ὥστε, ὡς βλέπεis, ἡ ἄκωνθα, ἥτις ἐπλήρωσε τὴν ἰδικήν σου χεῖρα, ἔσωσε τὴν Σκωτίαν ἐκ τῶν Δανῶν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι τὸ ἀγαπητὸν ἔμβλημα τῶν Σκώτων.

Πολλὰ πράγματα, ἀνωφελῇ ἢ καὶ βλαπτικὰ εἰς πολλοὺς τόπους, εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα εἰς ἄλλους τόπους καὶ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ο ΣΑΜΨΩΝ.

Ὅλοι οἱ ἀνέγνωσαν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἡξεύρουσι τὴν ἱστορίαν τοῦ Σαμψών. Οὗτος ἦτο ὁ Ἡρακλῆς τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας ἀδυναμία του ἐπὶ τέλους κατέστρεψε.

Ἡ δύναμίς του κυρίως συνίστατο εἰς τὰς τρίξας τῆς κεφαλῆς τε, καὶ ὅτε αὐταὶ ἀπεκόπησαν παρὰ τῆς ἀπίστη συζύγου τε Δαλιῆδας, οἱ Φιλιισταῖοι ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ τὸν συνέλαβον, τὸν ἔδεσαν, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν ἔθεσαν εἰς μύλον διὰ νὰ ἀλέθῃ. καὶ εἰς τοιαύτην κατὰστασιν καὶ ἐργασίαν ἐδρισκόμενον τὸν παριστά ἡ προκειμένη εἰκονογραφία.

Δυστυχῇ Σαμψών! ἐκεῖνος, ὅστις διὰ μόνης τῆς

σιαγόνος ἐνὸς ὄνου ἐφόνευσε 1000 ἄνδρας πολεμιστὰς καὶ μὲ γυμνὰς χεῖρας διεσπάραιε φοβερόν τινα λέοντα, ἦδη ὡς ὄνος δεδεμένος εἰς τὸ κωπῖον τοῦ μύλου, ἀλέθει σῖτον πρὸς χρῆσιν τῶν ἀπεριτμητῶν Φιλισταίων!

Πόσον κακὸν, πόσον ἐξαχρειωτικὸν πρᾶγμα ἡ ἀμαρτία! Ἄν ὁ Σαμψὼν ἐξηκολούθει ὑπακούων τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, θὰ ἔζη καὶ θὰ ἀπέθνησκεν ὡς οἱ λοιποὶ Κριταὶ αὐτοῦ, ἐν τιμῇ καὶ δόξῃ· περιφρονήσας δὲ τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καὶ συζευχθεὶς μετὰ γυναικὸς ἑθνικῆς, καὶ μάλιστα καὶ πόρνης, ἔρριπεν ἑαυτὸν εἰς ἀθλιότητα καὶ κατῆλθε προῶρως εἰς τὸν τάφον.

Ἄλλ', ὡς φαίνεται, ἡ ἀίχμαλωσία καὶ τὸ φθωρὸς του ἐπήνεγκον μεταβολὴν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ μετανοίαν εἰλικρινὴ καὶ συγχώρησιν τῶν ἀμαρτημάτων τε. Τοῦτου ἕνεκα καὶ ὁ Θεὸς εἰσέηκουσε τὴν δέησίν του καὶ ἔκαμεν ἐκδίκησιν κατὰ τῶν σκληρῶν ἐχθρῶν του.

«Ἐναγκαλησθεῖς, — μᾶς λέγει ἡ Ἱερὰ Ἰσραὴλ, — τὴς δύο στύλους τῆς οἰκαδομηγῆς, ἐπὶ τοὺς ὁποίους ἐστηρίζετο ἡ στέγη τῆς καὶ ἐνὶ τῆς ὁποίας εἶχον φέρει αὐτὰν ὅπως διασκηδάσασιν οἱ προῦχοντες μετὰ τοῦ λαοῦ τῶν Φιλισταίων, παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ δύναμιν καὶ σφίγγας ταῦς στύλους κατέρριπεν αὐτοὺς καὶ συναπώλεσθη μεθ' ὅλου τοῦ πληθους ὑπὸ τὰ ῥεῖπτα τῆς στέγης εἰπών, «Ἀπολεσθεῖτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.»

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ἐπειδὴ τὰ μικρὰ παιδιά ἀγαπῶσι πολλοὺς μύθους καὶ τὰς ἱστορίας ἰδοὺ ἔρχομαι καὶ ἐγὼ νὰ τοῖς εἰπῶ μίαν περὶ τριῶν μικρῶν κορασίων τῆς Ἑλίζης, Μαρίας καὶ Μαργαρίτας.

Εἰς μικρὰν τινα καλύβην ὀλίγον ἀπέχουσαν ἀπὸ τοῦ ἐξοχικοῦ μέρους ὅπου ἀπέρνων τὸ καλοκαίριον αἱ τρεῖς αὐταὶ κόραι, ἔζων δύο ἄλλα μικρὰ κοράσια· τὰ ὀνόματά των δὲν γνωρίζω, ἀλλ' ἦσαν πάντοτε ἀπλῶς ἀλλὰ καθαρῶς ἐνδεδυμένα καὶ ἐφαίνοντο εἰς τὴν θύραν ὡσάντις ἡ ἄμαξα τοῦ πατρὸς τῆς Ἑλίζης διέβαιναν ἐκείθεν χαιρετῶντα τὰς τρεῖς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι πάντοτε τῆς ἔρριπτον ἐκ τῆς ἀμάξης μικρὰ τινα βιβλιάρια μὲ ὠραίας εἰκονογραφίας καὶ ἱστορίας.

Τὸ ἀκόλουθον θέρος αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ μετέβησαν κατὰ τὸ σῦνθεος εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ πατρὸς των καὶ τὸ ἑσπέρας ἐξῆλθον εἰς περιδιάβασιν ἐφ' ἀμάξης· καθὼς διέβαιναν ἐξωθεν τῆς καλύβης τῶν δύο μικρῶν ἐκείνων ἀδελφῶν, ἐζήτησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δύο μικρὰ ἐκεῖνα κοράσια, ἀλλ' οὐδὲν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ὡς πρότερον.

Τί νὰ ἔγιναν ἄρ' γε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κοράσια; — εἶπον μεταξύ των αἱ τρεῖς ἀδελφαί· ἴσως θὰ ἦναι μέσα